

(המשך מעמוד 7)

רציתי לקנות לו במתנה שעויה. הלכתי לחנות הבאתי לו שעון הביתה. רציתי לחרוט משהו מאחור, אבל החלטתי לשאול אותו קודם כל אם השעון מוצא חן בעיניו. זה היה מזל, כי הוא בשום אופן לא רצה לקבל את השעון, ונאלצתי להחזיר אותו.

ארוחת

ביש-מזל

באוגוסט 1984 הוזמנו לארוחת ערב חתונה בביתו של שימיעון פרס בתל-אביב. חוץ מאיתנו היו שם עורך-הדין רם כספי ואשתו, עיתונאית בשם מירה אברך, בתו של פרס ונכדיו. רויד ישב כל הערב ליד פרס והם דיברו. אני בקושי החלפתי מילה עם פרס. ישבתי ליד בתו, ודיברנו צרפתית, כי זו שפה משותפת לשתינו. האמת היא שככלל לא רציתי ללכת לארוחה הזאת. אולי אשה אחרת הייתה מתלחבת ומספרת את זה לחב' רותיה, אבל אני לא אוהבת אירועים פוליטיים. בעלי אמר לי שאני חייבת

איזבל באלס עם עורך-דין ויינרוט, אחד מסינגורי בעלה. גם בלי שעון הוא יודע את השעה.

הוא היה אומר, ברוך השם, חורנו הביתה!

מכוניות אינו חשבות לו

במשך חצי השנה הראשונה בארץ למרתי עברית כי אולפן וגרנו בסביון. כאנגליה היה לי חתול פרסי, רויד קנה לי מייד חתול כזה בארץ. אבל כלבים של שכן פרצו לחצר והרגו את החתול שלי. אחרי שנולדו לי שתי הבנות הראשונות, היה לי קשה בסביון. לא מצאתי שם עזרה מתאימה, ונאלצתי לשבת ימים שלמים בבית. גם לרויד זה לא היה נוח, כי מישרדו היה בתל-אביב והוא היה בא הביתה לצהריים וחוזר העירה, והיה מתעייף מזה גורא. אז החלטתי לחזור לתל-אביב. אני גדלתי בלונדון, ואני אוהבת עיר. כאשר עברנו לתל-אביב, רויד התחיל לעבוד עוד יותר קשה. אפשר לומר שהוא מטורף לעבודה. הוא הפסיק לבוא הביתה לארוחות-הצהריים, והיה חוטף משהו במישרד או יוצא לארוחת עסקים עם לקוחות. לפעמים היה

איזבל דומה לשילגיה. היא יפהפיה צוננת, הסגורה בארון-הזכוכית שלה. היא

חיה עדיין באווירה אנגלית, ואין היא מבינה את המנטאליות הישראלית...

מטלפן אליי, והיינו יוצאים לאכול צהריים יחד, רק שנינו. אין לי בכלל חברים בישראל, אבל זה לא הפריע לי. אני חושבת שאם אשה נשואה באושר, ויש לה בית וילדים מוצלחים, היא יכולה להיות מאושרת גם בלי ידידים. אורח חיינו היה פשוט מאוד. רויד היה יוצא לעבודה בכל בוקר ב-9 והיה חוזר ב-8 בערב. הוא היה חוזר בדרך כלל עייף, ואני התחשבת בו. היינו יוצאים אולי פעם בשבוע, לקונצרט, או למסיעדה או לטרס צרפתי, אם הציחתי לשכנע אותו לכך. חיינו רחוקים מאוד מהרימוי של חוג-הסילון. לא היינו נוסעים מדי ש-

אחר. אבל כאשר ביקשתי שנעבור לגור באנגליה, רויד היה אומר: אני רוצה שהילדים שלי יגדלו כאן, ואף אחד לא יגיד להם אף פעם, יהודי מלוכלך! אמי אמרה לי כבר לפני הרבה שנים שאני צריכה להתרגל לעובדה שלעולם לא אגור שוב בלונדון, כי לא אצליח לשכנע את רויד לעזוב. הוא יודע אנגלית על כוריה, והוא איש-עסקים אדיר. הוא יכול היה להסתדר בלי שום בעיות באנגליה. אם הוא הצליח לעשות כסף בישראל, הוא יכול להצליח בכל מקום. הוא יכול למכור קרח לאסקימוסים, אבל הוא ממש אוהב את הארץ. בכל פעם שהיינו חוזרים לארץ מטול בחרול,

אני לא מעכלת את זה עד היום.

קרח לאסקימוסים

ענינה של איזבל וזרחות, כאשר אני שואלת אותה כיצד הדירה את בעלה. ניכר כי האהבה בין השניים גדולה וחזקה. מחר, במיקרה יום-החחונה שלנו, היא אמרה. אחרי שסיימתי את לימודי בבית-ספרתיכון באנגליה, שלחו אותי לשנה לפאריס. שם גרתי אצל משפחה רוסיית-לבנה, ודיברתי איתם רק רוסי. רציתי להיות מתורגמנית, כי יש לי כישרון לשפות. אני דוברת אנגלית וצרפתית שוטפת, וגם רוסיית למרתי בבית-הספר. כאשר באתי לארץ למרתי עברית כאולפן, ותוך שישה חודשים ידעתי לרבר כפי שאני מדברת היום.

בקיץ, כאשר היתי בת 19, החלטתי לבוא לישראל כמתנדבת בקיבוץ. הד שבת שיהיה כיהן להשתוף בשמש, ולקטוף פה ושם איזה תפוח. אבל כאשר ראיתי שמתכוונים שנעבוד ברצינות, החלטתי לעזוב את הקיבוץ. באתי לתל-אביב, וכאן היכרתי את רויד באמצעות קרובי-משפחה שלי מהקיבוץ, שהכיר אותו. היינו יחד במשך חודש יולי של 1971, והחלטתי שאני רוצה להתחתן איתו.

לפני זה, כאשר הייתי באנגליה, התנגדו הוריי שאצא עם גויים. גידלו אותי כמו ילדה יהודיה, למרתי בבית ספר יהודי בשבתות, ולאחי עשו בר-מיצוה. הורי לא רצו שאתחתן עם גוי. לא אהבתי את היהודים האנגליים: הם מפונקים, יהירים ועשירים, ומחפשים כלה עשירה. הם שיעממו אותי, ולכן, כאשר היכרתי את רויד, ידעתי שזה מה שאני רוצה. אני יודעת שאנחנו שונים מאוד, אבל אומרים שהפכים נמשכים זה לזה. אני מאוד מוכנסת בתוך עצמי ומופנמת, והוא מאוד חברותי ואוהב אנשים.

כאשר חזרתי לאנגליה, אמרתי להורי שהיכרתי בחור, ואני רוצה להתחתן איתו. הוריי השתגעו כמעט. אבל אחרי זמן-מה חזרתי לארץ למשך שבוע עם אמי, כדי שהיא תכיר את רויד. הוא היה אז בן 25, עסק בתיווך ולא היה עשיר כלל. בפברואר הוא בא ללונדון ושם, אחרי שישה חודשים של היכרות, נישאנו.

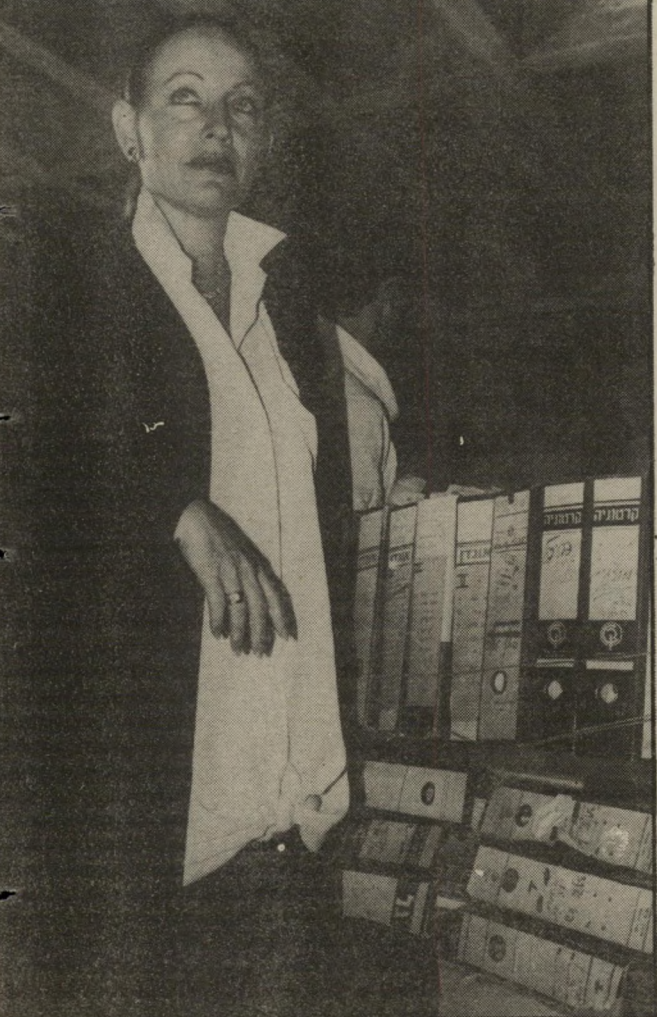
כמישפט אמרו שחוששים פן רויד יעזוב את הארץ ויברח. אבל הוא האדם היחיד שלעולם לא יברח מהארץ. הוא כל-יכך אוהב את הארץ! אני מתגעגעת ללונדון, קשה לי כאן, אני כבר 16 שנים כאן ואין לי אף חבר או חברה נישאנו.

ואת רואה? עד היום לא קנה לעצמו שעון אחר, והוא הולך בלי שעון!

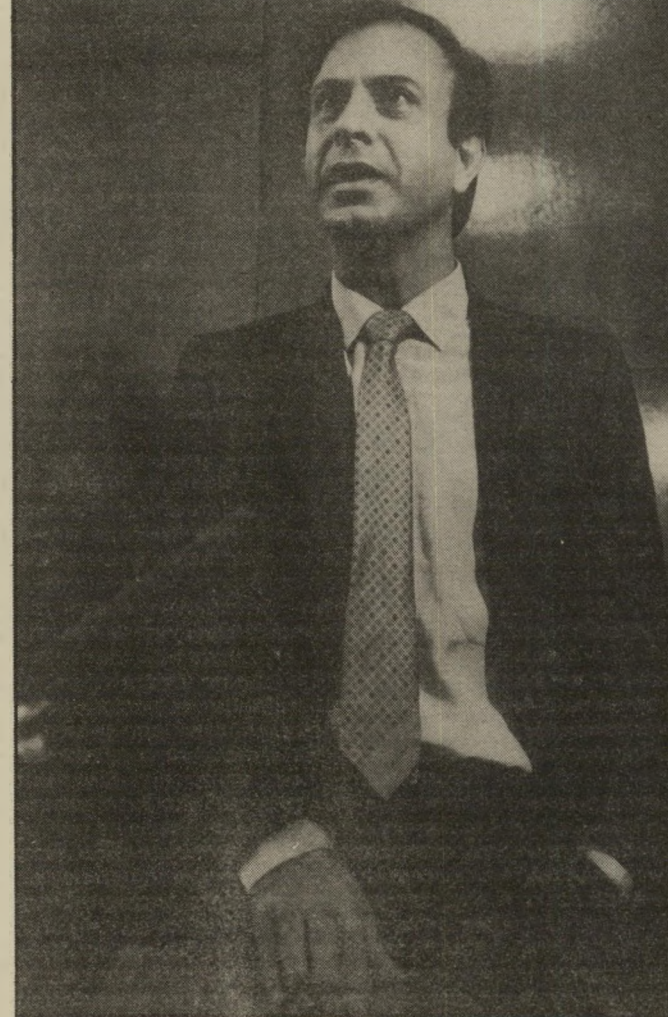
שאלתי את איזבל אם נפגשו עם פרס במסיבות נוספות, והיא אמרה: לא, זו הייתה הפעם היחידה שהיינו אצלו בבית. היתה עוד פעם שפגשנו אותו, כאשר היינו מוזמנים לזהבה כספי ועורך-הדין פירון, במסיבה למען התיזמורת וובין מהטה. רויד מאוד אוהב מוסיקה קלאסית, והוא גם אחד מנאמני התיזמורת. שם היו גם פרס ואשתו. אני זוכרת שמאוד התפעלתי מפרס, חשבת שזהו אדם אינטליגנטי וחביב. כעת אני מאוד מאוכזבת מהדרך שבה הוא מתנהג כלפי בעלי.

לבוא, כי פרס הזמין אותי במיוחד, והוא רוצה להכיר אותי. רויד אמר שהוא לא ילך בלעדיי. או באתי.

כאשר חזרנו הביתה אמר לי רויד שפרס התלהב מאוד מהשעון שלו. עניתי לו: כף שיתלהבו הוא לא נתן לו את השעון באותו ערב. אבל אחרי כמה ימים פרס טלפן בשעה 10 בלילה, ורויד אמר שהוא צריך לצאת כי פרס ביקש ממנו לבוא. כעסתי קצת שהוא יוצא כל-יכך מאוחר, והוא אמר לי, אולי אתן לו את השעון, שכל-יכך התלהב ממנו! אני אמרתי לו, למה? הרי זו מתנה ממני! אבל הוא לקח את השעון והבטיח לי כי יקנה לעצמו שעון חדש.

תובעת דבורין ותיקי המישפט לא כדי להזיק לפרס!

נאשם באלס (עונד עניבה של פיאר קרדן) בבית-המישפט חשוב לו להיראות טוב!